

En defensa dels pobles sense estat

written by Anna N. | 24 de juny de 2022

Ja ha passat un temps de la notícia del gran gir històric que va representar la negació i rebuig que el govern Sánchez –presumptament d’esquerreres i socialista– va fer de la comunitat i poble sahrauí. I el que passa en política: **tots els temes tornen i mai es resolen**. El [comunicat](#) de l’ICIP ja alertava que “contradiu la doctrina de Nacions Unides i el dret internacional, que reconeix la sobirania del poble sahrauí i el seu dret a la lliure determinació”. Us sona? I és el context actual de la guerra a Ucraïna el detonant que pot fer perillar la gestió de conflictes a escala internacional.

L’anunci unilateral del Marroc al qual Espanya ha donat suport i que contradiu la postura oficial i històrica a favor (fet contradictori tenint en compte l’ocultació i repressió del poble català) va representar un retrocés –en aquest sentit– denunciat per partits com Podem que al·legava com a solució del conflicte fer un referèndum i respectar la lliure determinació del poble sahrauí, tal com també han demandat entitats socials i defensores dels drets socials i humans nacionals i internacionals. Accedir a les [intencions del Marroc que ja el 2007](#) volien crear una autonomia per al Sàhara Occidental, sota la seva jurisdicció, és clar. La carta enviada per Sánchez al rei marroquí és un descrèdit: primer, perquè contradiu el seu posicionament políticament correcte i neutre aparentment –sense cap implicació– contret en el passat sense que objectivament hagi canviat la situació de repressió i voluntat d’aniquilació de la minoria vista com un problema i, en segon lloc, per la hipocresia i manifestacions interessades que –[deia](#)– estava “basada en la transparència i la comunicació permanent, el respecte mutu i els acords signats entre les dues parts i l’abstenció de qualsevol acció unilateral”.

“Unilateral” és la seva decisió de prescindir d’ells sota qualsevol aparença de valor democràtic i de respecte a la “majoria”; “respecte mutu” de qui i entre qui? Cedir al xantatge per restablir les relacions diplomàtiques a qualsevol preu. L’ambigüïtat mostrada fins a l’actualitat no era normal tenint en compte la naturalesa colonitzadora de la seva relació amb el territori i tampoc ho és ara. Segons publicava el mes de març Naciodigital.cat; l’incompliment de les directives i acords internacionals, es remunta a l’any 1955 quan Espanya va ratificar la resolució de les Nacions Unides que l’obligava a facilitar la independència del Sàhara Occidental –la colònia–, tot afavorint un trànsit i autonomia a la independència i la consolidació de l’estat sahrauí tal com ho havien fet totes les potències europees amb les seves respectives colònies i que evidentment no es va fer, ja que es trobava sota la dictadura de Franco. L’anomenada Marxa Verda va representar l’ocupació il·legítima del Sàhara per part del Marroc i, com sempre, topem amb el franquisme i defensa de l’Estat espanyol de l’ocupació malgrat que s’entestín –o entestessin– a aparentar altra cosa.

On és ara la crisi de govern entre el PSOE i Podemos per aquest tema? En què es concreta més enllà de discursos i manifestos buits i passatgers, no vinculants? En propaganda política? El mateix que en el cas català. Aquesta segona traïció espanyola vista per Algèria és l’altre pol a considerar per als interessos i proveïment de gas amb el qual Espanya tenia tractes comercials.

Queda molt bé mostrar-se solidari de cara a la galeria. Tot es confirma o queda al descobert quan, a la pràctica, no és així. El govern de **Sánchez i Illa han perdut credibilitat**, si és que en tenien, tant pels seus incompliments de legislatura com pels seus “acords” amb ERC al Congrés. La manca de compromís, evitar donar explicacions. En relació amb el Marroc, incompleix el seu programa electoral que establia el compromís històric amb els drets del poble sahrauí en el qual preveu que

la solució política “justa, duradora i acceptable” ha de preveure “la lliure determinació del poble del Sàhara occidental”. El compromís amb aquest referèndum és el mateix que amb el del referèndum a Catalunya i amb la taula de diàleg: *parole, parole, parole*.

La història d'Espanya està farcida de pràctiques fraudulentres que vulneraven la voluntat popular i l'exercici de la força en forma de presència de les forces intimidatòries de l'ordre o amb la violència i coerció. El seu consens potser ha fet que no es denunciés o no s'hagi difós ni denunciat prou, o bé anaven de bracet amb una doble moral habitual; en aquest sentit recomanem el vídeo de la conferència “[Corrupció, violència i tutela política electoral](#)” de l'Ateneu Barcelonès. Al marge de les esquerres i dretes de paraula o nom, cal apostar per polítiques i programes que realment defensin els drets dels ciutadans, i cal tenir en compte que a Catalunya i altres territoris que també ho desitgin han d'anar acompanyats d'una sobirania i potestat judicial, competencial i d'autogovern real que permeti combatre els atacs continus i coercitius fruit de decisions polítiques que s'estenen a tots els àmbits de la vida quotidiana. Vejam quan els partits catalans deixen de banda les inèrcies històriques de perpetuar la repressió i marquen perfil per evidenciar que hi pot haver una alternativa, en la manera d'enfocar l'acció política, ja que de suport popular n'hi ha prou.

Cal més incidència per part d'entitats internacionals com, per exemple, [UNPO](#).

Que el desencís no s'apoderi del nostre poble, que sorgeixin alternatives que el poble accepti i que la veritat caigui pel seu propi pes, encara que sigui en última instància.